

De la Plaça del Vi, a la Cibeles

Un ratet de conversa amb el bon amic de Catalunya, senyor Royo Villanova

Ens devem als nostres llegidors—i a l'impressor, que té treballs per cobrar—i per ells—i per l'impressor—estem disposats a fer els més grans sacrificis morals, ja que no els podem fer materials.

Per tal d'agafar les informacions de la mateixa font, hem enviat el nostre redactor «Menargues» a Madrid i, des d'allà, amb tota la propietat que requereix un enviat completament especial, ens enviarà la impressió de tot quan d'interès passi a la villa del oso y del madroño.

Publiquem, avui, el primer article rebut i que fa referència als titulars del present article.

* *

Trobem el nostre bon amic Royo Villanova, a l'Hall del «Palace», entre una colla de correligionarios de Valladolid que no fan altra cosa que badar amb les mitges de seda de les alegres señoritas de conjunto—del conjunt del «Palace», s'enten!—i d'en Santaló i l'Estelric. Té la paraula en Santaló, que discuteix sobre la incompatibilitat que representa ésser diputat i dedicar-se a la cria dels cucs de seda.

Quan l'amic Santaló ens veu, deixa els cucs, ens allarga els braços pres de la més viva emoció i ens presenta a la tertúlia.

Passats els moments de les presentacions, procurem situar-nos i ens posem al costat del Royo Villanova amb l'intent de tenir un ratet de conversa amb aquest home que tant ha fet riure els catalans i que fins els morts dels nostres cementiris li enviaren unes cartes de felicitació per les tremendes—si senyors, tremendes!—campanyes pro unitat nacional.

Com aquell que no fa res. i amb la mateixa candorositat que preguntariem què fan a l'Albèniz aquesta nit, enjagarem les nostres preguntes:

—Y como es, Don Royo, que nos tiene tanta simpatía, a los catalanes?

—¡Hombre, usted dirá! Los españoles formamos una familia un poco rara, es verdad, pero una familia al fin, y no podemos dejar que un hermanito nuestro haga «la tonta» como dicen ustedes y quiera «jerin-garnos». Tenemos que «conlle-varnos mutuamente», como dijo Napoleón, y encauzar los sentimientos de este niño travieso que llamamos Cataluña. Debemos tener seny, que dicen ustedes.

—Está usted muy documentado sobre nuestro idioma.

—Idioma... No me fastidie, por Dios! A esto le llaman ustedes idioma?

—Don Royo!

—Don Cuernos!...

—Como usted quiera... ¿Y como empezó esta simpatía por nosotros?

—Voy a decirle. De la misma manera que nacen los afectos carnales, que no son lo mismo que los afectos carnívoros. Verá usted. Viajaba yo por la línea de Irún, cuando entré en conversación con un compañero de viaje catalán, viajante de tejidos de Sabadel y que conocía muy bien el paño. Me preguntó por mi profesión y le dije Catedrático. Ah ya! contestó con aires de superioridad—Empleat vol dir. ¿Que le parece? jempleado yo! Había para arrojarlo por la ventanilla.

—Oiga don Royo; y cree usted que un Catedrático no es un empleado del Estado?

—Claro que no!

—Ah!

—No faltaria más! Empleat yo? Caramba con el catalancito de Sabadel!

—Y que le parece la actitud de la Cámara delante el Estatuto?

—Chiqué! Chiqué puro! mangoneos republicanos cortados con patrón del viejo régimen.

—¡!!!!!!

—Todo está pasteado ya, pero no se reirán, no, nosotros

aguaremos el pastel y el gobierno...

—Saltará?

—Quien sabe, si Maura y Lerroux quieren...

—Y quien lo recogerá?

—Usted dirá, hombre. Tenemos muchas figuras inéditas aún en la República. Cambó...

—Com? que diu? Ay! perdón, que dice?

—Cambó, hombre! que no dudo se sacrificaría una vez más por Cataluña...

El cap ens ballava com els caballets de Sant Agustí,—dit sigui això sense irreverència perquè ens referim als de la Plaça—i tinguerem de fer un esforç per tornar en si. En Santaló i l'Estelric s'entretenien jugant a la morra davant la badoqueria dels de Valladolid i en Royo Villanova tot donant-nos un copet a l'espatlla va acomiadar-se de tots dient:

—Vamos señores, hasta otra y no le digo hasta mañana con música de la Dogaresa porque no está el tiempo para zarzuelas. Son tiempos de drama estos.

—I ca!—pensarem nosaltres—de sainet i en prou feines!

MENARGUES

La Cibeles, primera setmana de Juny.

Nota per a l'administració: Envieu calés, que estic a la sopa i encara que hi ha el retrat d'en Llapisera, ací com a tot arreu, no és pot fer res sense el retrat en paper, en plata o en calderilla d'aquest senyor. Vale, ja ho crec si vale!

Del sopar a Valentí Castanys

Diumenge passat, a l'Hotel Orient de Barcelona tingué lloc el sopar d'homenatge a Valentí Castanys.

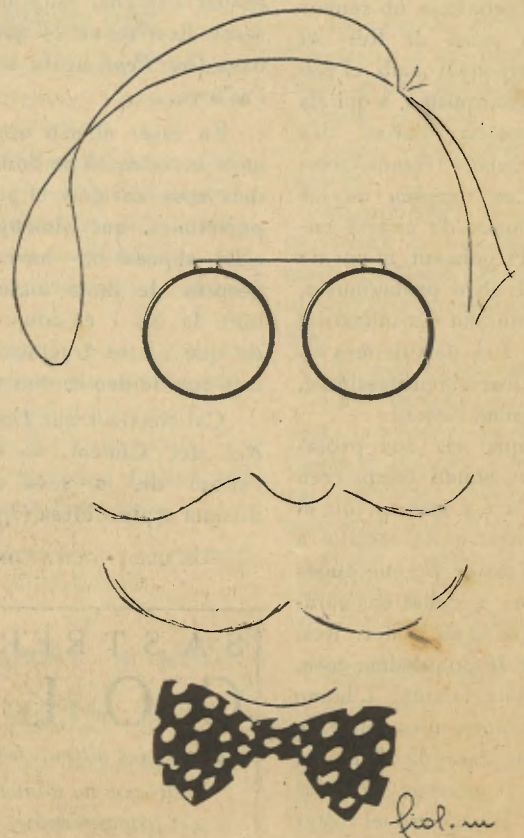
LA RAMBLA DE GIRONA i feu acte de presència i felicità una vegada més el nostra company.

Es digueren discursos, poesies i es feren jocs de mans a càrrec dels comensals.

L'orquestrina interpretà música clàssica: «El senyor Ramon enganya les criades» i «La Marieta de l'ull viu» i tothom desfilà satisfet amb ganes de repetir, l'any vinent.

Que així sigui.

Les lletres

Carles Rahola

Vides Heròiques

per Carles Rahola

En un bell volum, imprès als Tallers Gràfics de la Casa d'Assistència i Ensenyament, acaba de sortir el llibre esmentat.

Tot ell és un cant a les «Vides Heròiques» d'aquells valents que durant el segle XIX lluitaren amb fe indomable contra el despotisme d'una monarquia caduca i contra l'absolutisme carlí.

«Vides heròiques» és la narració biogràfica i amplament documentada d'uns temps, si no molt llunyans, força boirosos, degut a l'escassetat de documents als arxius oficials i

que ha obligat l'autor a documentar-se en biblioteques particulars extreient a la llum, una veritat històrica que estava destinada a desaparèixer.

L'estil de Rahola, rublert de verisme i emoció, fan del llibre, a l'ensem que un document de gran valor, una obra literària molt estimable i que ens plau de remarcar.

Aquest treball obtingué el premi de mil pessetes ofert pel Comissari Delegat del Govern de la Generalitat a Girona, senyor Josep Irla, a la millor biografia històrica d'alguns dels homes de les comarques gironines que més varen distingir-se en defensa de la Llibertat i la República en el segle XIX.

CASA
Oriol Carbó

Quatre Cantons
GIRONA

CAMISERIA
SOMBRERERIA
CONFECCIONS

Nova secció de sastreria
a mida, a càrrec del sastre
senyor CIURANA

Senyora!

FLAMISOL

és l'article més nou

Demani'l a

Casa REXACH

Rambla Llibertat, 26

GIRONA